

Scrisoare deschisă către Tiatira (capitolul 2,18-29)

Caracteristici deosebite

18. »Îngerului Bisericii din Tiatira scrie-i: „Acestea le spune Fiul lui Dumnezeu, care are ochii Săi ca o flacără de foc și picioarele Sale ca arama strălucitoare.”« Această scrisoare deschisă este singura scrisoare în care este amintit numele unei femei. Izabela sau Izebel, femeia păcătoasă a împăratului slujitor la idoli din Israel (1 Împărați 16,30-33), el însuși fiind numai o unealtă în mâna ei, a sprijinit și promovat cele mai rele forme ale slujirii la idoli. Ea era o ucigașă, și cu toate acestea era o femeie înțeleaptă, rafinată și hotărâtă. Izabela este o persoană remarcabilă, care este numită în această scrisoare deschisă. Nu putem privi ca o simplă întâmplare, că Tiatira a fost amintită mai înainte (Faptele Apostolilor 16,14) de asemenea în legătură cu o femeie, care desigur a avut un caracter cu totul altul decât Izabela. Sunt atât antiteze bătătoare la ochi, cât și asemănări între Lidia, creștina activă, darnică și hotărâtă, relația ei cu apostolul Pavel (Faptele Apostolilor 16) și Izabela, păgâna activă și de asemenea darnică, și relația ei cu Ilie (1 Împărați 18 și 19).

Această a patra scrisoare deschisă este cea mai lungă dintre toate și este prima scrisoare din grupa a doua, în care trăsăturile descrise ale fiecărei Adunări continuă să rămână până la a doua venire a Domnului. Prima menționare directă a celei de-a doua veniri a Domnului în scrisorile deschise se găsește aici (versetele 25-28).

Starea lipsită de speranță, neputincioasă și stricată a Bisericii – o stare, din care ea nu se poate ridica și care nici nu poate fi îmbunătățită – este o altă trăsătură clară, care deosebește clar această scrisoare deschisă de celelalte trei anterioare. Aici se răspândește activ, de la interior spre exterior, învățătura rea și dăunătoare. În Pergam au fost tolerate anumite rele grave, dar Tiatira a permis ca acestea să fie permanent învățate; și pe acest teren au luat ființă sisteme rele asemănătoare, »copiii ei«. Ce caracteristică cu adevărat remarcabilă a acestei Adunări!

O altă particularitate este, că acum este recunoscută categoric o rămășiță și ei i se vorbește deosebit (versetul 24), prin care Biserica în ansamblul ei, sau mulțimea, se diferențiază clar de rămășița credincioasă.

În afară de aceasta, solicitarea de a asculta, care în scrisorile deschise adresate Bisericilor din Efes, Smirna și Pergam stă înaintea făgăduințelor făcute biruitorilor, în scrisorile deschise adresate Bisericii din Tiatira și Bisericilor următoare stă după făgăduințe și prin urmare la sfârșitul fiecărei scrisori deschise. Prin aceasta se arată, că în primele trei scrisori deschise încă mai era chemată toată Biserica sau Adunarea să asculte, în timp ce la ultimele patru, cuvintele »cine are urechi, să asculte« sunt adresate biruitorilor.

În sfârșit, se observă, că în scrisoarea deschisă adresată acestei Adunări pentru prima dată, și singura dată în scrisorile deschise, Numele sau titlul vorbitorului divin este numit: »Acestea le spune Fiul lui Dumnezeu«. În niciun alt loc din Apocalipsa nu este folosit acest titlu, care accentuează dumnezeirea Sa.

Vorbitorul divin

18. »Acestea le spune Fiul lui Dumnezeu.« Umanitatea Domnului și relația Sa cu neamul de oameni este exprimată prin titlul »Fiul Omului«. Dumnezeirea Domnului și relația Lui cu Dumnezeu se exprimă prin titlul »Fiul lui Dumnezeu«. Ioan a văzut slava Lui ca »Fiu al Omului« în relația Sa cu Adunările (capitolul 1,13). De ce se folosește atunci aici titlul de »Fiul lui Dumnezeu«, și numai aici? Răspunsul nu este greu. Istoric starea din Tiatira se referă în principal la Evul Mediu întunecat; cu puține cuvinte și simboluri se prezintă aici un tablou al sistemului papal, cel mai rău, care – cu nume creștin – a pătat vreodată pământul. În sistemul papal s-a pierdut orice imagine clară despre Biserică. Este adevărat, se laudă cu voce tare

unitatea, dar care, acolo unde și când a fost posibil, a fost constrânsă cu „argumentele” puternice ale rugurilor, ale focului și temnițelor - o unitate, care este așa de diferită de unitatea divină lucrată de Duhul (1 Corinteni 12,13), ca întunericul de lumină. Acest sistem exclude complet pe Hristos ca și Cap al trupului Său, al Adunării, și ca Administrator al Casei lui Dumnezeu. De aceea titlul »Fiul lui Dumnezeu« este pus la începutul acestei scrisori deschise. Nu Petru, ci Hristos, Fiul Dumnezeului celui viu, este fundamentul de piatră al Bisericii (Matei 16,16-18). Au făcut pe Petru administrator al Bisericii, în locul lui Hristos. Dar Domnul nu renunță niciodată la drepturile Lui, și tocmai acolo și când era cel mai necesar să insiste la privilegiul Său divin ca Fiu al lui Dumnezeu, a insistat și va insista. Când Biserica a alunecat dintr-o stare rea în una și mai rea, era cu atât mai necesar să se insiste la slava divină și relația Domnului nostru. Când se renunță la acestea, atunci cu adevărat s-a pierdut totul. Titlul »Fiul lui Dumnezeu« nu stă nicidecum în legătură cu o anumită perioadă. În afară de aceasta este un titlu, care I-a fost dat la intrarea Lui ca Om în lumea aceasta (Psalmul 2; Faptele Apostolilor 13,33).

Ochii Săi și picioarele Sale

18. »Fiul lui Dumnezeu, care are ochii Săi ca o flacără de foc și picioarele Sale ca arama strălucitoare.»« Aceste caracteristici sunt părți ale descrierii în detaliu a Fiului Omului glorificat, pe care vizionarul a avut voie să-L vadă mai înainte (capitolul 1,14-15). Aici vom vedea cum Fiul lui Dumnezeu folosește aceste două caracteristici ale suveranității Lui. Noi trebuie să ne gândim, că El, căruia I-a fost dată toată judecata și pe care o va face fără greșală, este nu numai Om (Ioan 5,22,27), ci este totodată Dumnezeu. El, Cel care poartă sceptra, este atât Dumnezeu, cât și Om. Ochii Săi »ca o flacără de foc« arată, că El nu poate să suporte și să treacă cu vederea răul. El va depista orice păcat și îl va descoperi, chiar dacă el este bine ascuns. Cine sau ce poate să scape de acești ochi ca o flacără de foc? – Picioarele Lui sunt »asemenea cu arama strălucitoare«. Ce descoperă ochii Lui va fi strivit de picioarele Sale. Acțiunea judecătorească hotărâtă și dreptatea neînduplecabilă sunt simbolizate prin »picioarele ca arama strălucitoare«. Orice formă organizată a răului, care poartă numele creștin (versetul 23), trebuie distrusă, trebuie călcată în picioare. Munții Edomului din ultimele zile oferă un exemplu îngrozitor al răzbunării divine și al simbolurilor corespunzătoare, care se folosesc și aici (Isaia 63,1-6). Când Domnul va veni personal, ca să facă cunoscut dreptul Său neîngrădit asupra a tot ce este sub cer, picioarele Lui vor fi ca »stâlpi de foc« (Apocalipsa 10,1-2) – o schimbare ușoară în vorbirea biblică, care arată spre planul ferm, neschimbător, al Domnului și împlinirea lui în afirmația intransigentă a drepturilor Sale atotcuprinzătoare. Focul este simbolul expresiv al judecății, fie cu privire la Hristos, la jertfe (Levitic 1), sau la tot răul (Marcu 9,43; Luca 16,24; 2 Tesaloniceni 1,8).

O laudă călduroasă

19. »Știu lucrările tale și dragostea și credința și slujirea și răbdarea ta, și lucrările tale din urmă, că sunt mai multe decât cele dintâi.»« Din cele șapte Adunări, Tiatira primește lauda cea mai cuprinzătoare, înainte ca să urmeze cuvinte de muștrare energică și aspră. Numai în scrisorile deschise adresate Adunării din Smirna și Pergam lipsesc cuvintele »știu lucrările tale«. Starea acestor Adunări excludea gândul la lucrări; starea din Smirna era caracterizată în principal de suferințe, în Pergam stătea credințioșia pe prim plan. În acest verset apare de două ori cuvântul »lucrări«. La îngerul Adunării din Efes s-a micșorat dragostea, în timp ce la îngerul din Tiatira este vorba de o creștere a lucrărilor. Cu cât noaptea a devenit mai întunecoasă, cu atât mai multă dăruire și râvnă a arătat ceata celor care se tem de Dumnezeu; ultimele lor lucrări au fost mai multe decât cele dintâi, ele erau mai numeroase, mai curate și ca roadă a credinței aveau un caracter mai nobil. Dar această Adunare este lăudată și pentru dragostea ei, pentru credința ei, pentru slujirea ei și pentru răbdarea ei – patru semne caracteristice ale vieții creștine. Dragostea,

ca roadă a Duhului, numită pe primul loc (Galateni 5,22) și mai mare decât credința și nădejdea (1 Corinteni 13,13), stă la începutul acestei enumerări. În afară de aceasta Tiatira este singura din cele șapte Adunări, care este lăudată pentru dragostea ei și pentru slujirea ei. Slujirea recunoscută de Domnul cuprinde după înțelegerea noastră în sens larg atât slujirea spirituală, cât și slujirea practică.

O acuzare serioasă

20. »Dar am împotriva ta, că o îngădui pe femeia Izabela, care își zice profetesă, și îi învață și îi rățăcește pe robii Mei, ca să curvească și să mănânce cele jertfite idolilor.« Domnul face aici o acuzare grea împotriva îngerului. Biserica, văzută în reprezentanții ei spirituali, a lăsat să persiste un rău în mijlocul ei, care avea un caracter cu mult mai mare decât toate relele anterioare. Cu alte cuvinte: papalitatea stă pe prim plan în această scrisoare deschisă. Suveranitatea „sfântului scaun” este dezvoltarea deplină și rezultatul vechilor chibzuieli ale ucenicilor, »cine este cel mai mare« (Marcu 9,33-34). Că Tiatira reprezintă starea generală a Bisericii din Evul Mediu este evident.

Sucesiunea scrisorilor deschise

În succesiunea scrisorilor deschise ne sunt prezentate caracteristicile clar vizibile ale Bisericii în diverse perioade de timp ale istoriei ei. Cercetătorii istorici pot să descopere detalii, care uneori sunt interesante, deseori însă sunt foarte obscure. Dar caracteristicile esențiale ale istoriei Bisericii și principiile care au dominat în acele perioade, care au condus la evenimentele din acea vreme, sunt descrise clar și deslușit în capitolele 2 și 3 din Apocalipsa. Primul secol s-a încheiat cu părăsirea dragostei dintâi; aceasta o găsim în scrisoarea deschisă adresată Adunării din Efes. În următoarele două secole s-au dezlănțuit cu mare violență prigoanele, parțial mai reduse; despre aceasta vorbește scrisoarea deschisă adresată Adunării greu încercate din Smirna. După aceea ajungem în succesiune istorică la timpul domniei lui Constantin, în care acest domnitor cu aurul și onorurile lui a pricinuit pagube grele Bisericii. Această evoluție tristă a avut loc în secolul patru și este arătată în scrisoarea deschisă adresată Adunării din Pergam. Parcursul următor al istoriei aduce înființarea sistemului papal. S-a dezvoltat de la prima ridicare a pretenției la autoritate și putere supremă prin conciliul din Sardica (Sofia de astăzi din Bulgaria) în anul 343 și până în secolul șapte, în care pretențiile și cerințele sale arogante, îndrăznețe, erau în opoziție evidentă cu titlurile, venerația și adorarea, care se cuvine numai Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos. După aceea, din secolul opt și până la revărsatul zorilor Reformei, s-a impus pe cât a fost posibil, prin folosirea puterii și înșelăciunii, pretenția de dominare atotcuprinzătoare a papalității peste imperiile pământului și peste trupurile și sufletele oamenilor, afirmându-se chiar, că ea posedă cheile Paradisului. Pretenția la domnia universală nu a fost niciodată retrasă și într-o zi viitoare va fi impusă. Acest tablou îngrozitor ne este prezentat în scrisoarea deschisă adresată Bisericii din Tiatira. Jugul papalității a fost rupt în secolul 16 prin Reformă, care pentru Europa a adus într-o măsură oarecare libertatea. Luther – cu Biblia deschisă – a fost mai puternic decât papa, pe care l-a susținut domnitorul cel mai puternic din timpul său. Lovitura, care a fost dată atunci papalității, nu a fost însă mortală, ci ea s-a refăcut treptat, dar sigur, din ea. În scrisoarea deschisă adresată Bisericii din Sardes stă înaintea noastră Reforma și în mod deosebit protestantismul, care a rezultat din ea. A fost însă necesară o altă reformă, ca să se ajungă din nou la creștinismul viu și practic. Aceasta a avut loc prin lucrarea Duhului lui Dumnezeu la începutul secolului 19. Dar în starea ei finală, Biserica nu este nici rece nici în clocot – și este fără Hristos. Dar mulțumită cu sine însuși se laudă cu bogăția ei și cu calitățile ei; acestea sunt semnele caracteristice principale ale Bisericii de astăzi. Crucea este în clădirile ei, și în afara clădirilor, dar Hristos stă afară și bate la ușă, ca să fie lăsat de unul sau

altul să intre – aceasta este Laodiceea. *Biserica* refuză să asculte de vocea Sa și să recunoască autoritatea Lui.

Izabela și papalitatea

Izabela era o femeie, o împărăteasă, o slujitoare a idolilor, o prigonitoare și era suverana propriu-zisă și conducătoarea regimului în Israel; Ahab era numai o marionetă în mâinile ei (1 Împărați capitolul 18 până la 21). Izabela din Apocalipsa este toate acestea și chiar mai mult. În timp ce Izabela unește în sine aceste caracteristici și alte caracteristici ale sistemului papal (Apocalipsa 17 și 18), ea își acordă cu aroganță titlul de profetesă. Ea afirmă, că învață cu autoritate. În legătură cu învățatura ei, ea înțelege folosirea intensă cu dibăcie a tuturor vicleniilor și ademenirilor, pentru obținerea țelurilor proprii. „Ascultați de mama biserică”, aceasta este strigarea oricărui reprezentant al sistemului romano-catolic. „Biserica nu greșește în problemele de credință și morală” – dar în privința aceasta trebuie reținut, că prin biserică se înțelege foarte simplu papalitatea. Învățăturile și ademenirile ei trebuie primite ca decisive și perfecte, oricât ar fi ele în contradicție cu Scriptura și respingătoare de mintea omenească. Aceasta este o dogmă a Romei. Ea nu poate să greșească – dar urmarea ei este, că ea nici nu poate face progrese. Din aceasta rezultă, că Roma și neștiința, Roma și superstiția, Roma și lipsa părerii proprii în mod necesar trebuie să meargă împreună, așa cum dovedește cu prisosință istoria. Roma se teme de lumină și de Biblie. Reprezentantul bisericii de la Roma spune: „Biserica învață.” – „Misiunea bisericii este vestirea Evangheliei”, spune protestantul. Ambele sunt greșite. Învățarea și predicarea nu sunt daruri care au fost date Bisericii, și ea nici nu este răspunzătoare de practicarea acestor daruri. Biserica sau Adunarea este învățată, dar ea nu învață. Atât învățarea, cât și predicarea sunt practicarea unui dar de către slujitorii Domnului (Efeseni 4,8-12).

»Ea învață și rățăcește pe robii Mei«, spune Domnul, și aceasta a făcut Izabela din Apocalipsa. Ea a condus marea mulțime a creștinilor mărturisitori (aici, numiți »robii Mei«, deoarece ei poartă numele de „creștini” și prin aceasta sunt răspunzători ca robi înaintea Domnului) de la Hristos la Maria; de la Hristos, singurul Mijlocitor și Apărător (1 Timotei 2,5; Romani 8,34), la morți (la diverși „sfînți”); de la Hristos la papa; de la o jertfă cu valoare veșnică la o „liturghie”; de la siguranța și nădejdea Cuvântului lui Dumnezeu la tradiții omenești, care în totalitate sunt nesigure; rezumând, de la creștinism la un păgânism creștinizat. Nu este această acuzare serioasă și adevărată?

Încotro duce această abatere mare de la adevăr? Care este urmarea naturală a celor ademeniți? Rezultatul greșelilor papale, al intrigilor, al învățăturilor calomniatoare, al practicilor rele, al urii față de toți cei care stau în afara crezului lor, este, că adepții și înșelații lor sunt folosiți »să curvească și să mănânce cele jertfite idolilor« - curvia și idolatria. Acestea erau cele două mari greșeli în Pergam, dar aici sunt mult mai permanente și într-o măsură mult mai mare. Pe lângă aceasta este de remarcat, că aceste păcate sunt prezentate în Pergam în ordine inversă: idolatria și curvia (versetul 14). Aceste două mari orori au fost învățate și practicate în Biserică. Este posibil ca în Adunarea din Tiatira să fi fost o pereche adevărată a Izabelei păcătoase din Vechiul Testament, o persoană, care a înșelat să se înfăptuiască aceste păcate deosebite, fără să fie împiedecată de înger. Dar aceste păcate oribile trebuie înțelese într-un sens mai larg și mai cuprinzător și în legătură cu gândul mereu accentuat în acest studiu, că în scrisorile deschise este descrisă și starea Bisericii în totalitatea ei într-o anumită perioadă de timp. Aceste păcate îngrozitoare au fost semnele caracteristice ale Bisericii în Evul Mediu.

Noțiunea de curvie, care se folosește simbolic aici și în alte locuri, înseamnă, pentru aceia care cunosc Numele Domnului, relații nepermise cu lumea. Ceea ce a fost început prin împăratul Constantin, și-a găsit în papalitate deplina conturare. Însușirea puterii spirituale și morale unite, ambele cu extindere mondială, a fost fapta deosebit de abilă a acestui sistem. Împărății au fost împrumutate, coroane au fost date și principate au fost transferate după voia unui om, care singur

s-a desemnat „loctiitorul lui Isus Hristos, urmașul lui Petru, unsoțul Domnului, Dumnezeu al faraonului, subalternul lui Dumnezeu, cel ce este mai presus de oameni, mai prețios decât Dumnezeu, mai mult decât un om, cel care judecă pe oameni și care nu poate fi judecat de nimeni” (papa Inocențiu al III-lea, sfârșitul secolului 12). - Unirea nelegiuită a Bisericii cu lumea și-a găsit ca sistem desăvârșirea în papalitate. Aceasta este curvia spirituală.

La aceasta urmează participarea la adorarea idolilor, care în mod necesar este legată de prima grozăvie. Idolatria în biserică apare paradoxală, dar este totuși realitate. Afirmăm bine gândit, că biserica romană și biserica greacă sunt într-o oarecare măsură sisteme ale unui păgânism botezat și că acest reproș este valabil într-o oarecare măsură și pentru biserica anglicană și alte biserici. Cele mai multe din învățăturile lor, zilele de sărbătoare, ritualuri, ceremonii, îmbrăcăminte și titluri își au originea în păgânism și parțial în iudaism. Păgânii nu au acceptat să primească adorarea și învățătura creștină, și în felul acesta – mult mai grav – a preluat Biserica obiceiurile păgâne și le-a dat nume creștine¹. Dacă formele simple și derularea întrunirilor și principiile Adunării potrivit Noului Testament se compară cu adorarea mecanică, nespirituală și ordinea serviciilor divine ale bisericilor romane, de răsărit și anglicane, cititorul va constata cu uimire, că aproape în niciun punct nu este concordantă. Dar sunt așa-numitele biserici ortodoxe (drept credincios) libere de cusururile idolatriei? Nu au preluat ele unele lucruri, sau dacă nu chiar multe lucruri, de la Roma? Protestantismul nu înseamnă neapărat creștinism mai bun. Despărțirea Bisericii reformate de papalitate nu a fost așa de deplină, cum ar fi fost necesar să fie. Numeroase practici romane și învățături cu origine păgână au fost păstrate în Biserica reformată. Orice formă de adorare și toate convingerile privitoare la învățătură, care nu se întemeiază direct pe autoritatea Scripturii, îndepărtează inima și ochii de la Hristos; alte lucruri sunt puse în locul Lui, și aceasta este idolatrie.

Timp pentru pocăință

21. »Și i-am dat timp să se pocăiască și nu vrea să se pocăiască de curvia ei.« Roma există încă, și în principiu este neschimbată. Încet, dar sigur, câștigă puterea sa și ceva din ceea ce îi aparținea în trecut. Izabela, papalitatea, a domnit mai mult de o mie de ani, și nu s-a pocăit. Și după un alt timp de răbdare de la Reformă și până astăzi – mai mult de 400 de ani – acest sistem este neschimbat, stricat ca și până acum, asupritor ca și până acum, pătat ca și până acum și datat idolatriei, ca până acum. Domnul i-a dat timp, »să se pocăiască«, dar nu s-a pocăit. Izabela celor mai mult de 1400 de ani care au trecut, este Babilonul din Apocalipsa. În capitolele 17 și 18 sunt notate semnele ei caracteristice și practicile ei, și cititorul poate deduce din ele, că nu se recunosc semne de pocăință; dimpotrivă, lucrările ei vor fi în viitor mai întunecate și caracterul lor va fi mai rău ca înainte. Cât de bun este Domnul, să aștepte cu atâta răbdare, ca să dea naștere la pocăință – dar toate acestea sunt în zadar. Sentința divină este dată aici: »nu vrea să se pocăiască de curvia ei.« Nu se spune, că nu poate să se pocăiască, ci nu vrea. Sistemul papal este stricat în întregime. Caracterul lui este clar prezentat, dar și soarta lui.

Izabela și adepții ei și Biserica

22-23. »Iată, o arunc în pat, și pe cei care comit adulter cu ea, în necaz mare, dacă nu se pocăiesc de faptele lor, și pe copiii ei îi voi ucide cu moarte.« Aici este anunțată o judecată a trei vinovați, mai întâi Izabela, apoi aceia care au curvit cu ea și în cele din urmă copiii ei. S-a spus deja, că Izabela nu vrea să se pocăiască, de aceea judecata ei este definitivă. Dar și pe aceia, care au curvit cu ea, îi amenință judecata, dacă nu se pocăiesc »de faptele lor (și anume, cu Izabela)«. Copiii ei (ai Izabelei), persoane și sisteme, care descind din Roma și și-au însușit principiile și învățătura Romei, sunt amenințați fără nicio condiție cu moartea.

¹ Toate acestea au fost analizate în cartea „The two Babylons“ de A. Hislop și s-a dovedit fără îndoială, că așa este.

»Iată, o arunc în pat.« Acest pat stă evident în opoziție mare cu patul prostituatei cu plăcerile lui nepermise. Va fi un pat de necaz și de dureri. - »Cei care comit adulter cu ea.« Cuvântul adulter apare aici pentru prima dată și singura dată în Apocalipsa. Aici se vorbește despre aceia, care s-au amestecat cu răul și care s-au întinat prin legătura lor cu Izabela – un număr crescând de oameni din timpul nostru, care se lasă călăuziți de un duh fals de tolerare și indiferență față de rău. - »Pe copiii ei îi voi uide *cu moarte*.« Acest fel neobișnuit de exprimare pare să descrie gravitatea judecății, pe care Domnul o va face. Despre aceasta vorbesc capitolele 17 și 18 din Apocalipsa. – Găsim aici caracteristicile sistemului papal și sentința Domnului asupra lui și asupra tuturor care stau în legătură directă sau indirectă cu acesta. Există grade diferite de vină, și noi trebuie să înțelegem, că Dumnezeu judecă răul în funcție de măsura în care fiecare în parte este răspunzător de legătura sa cu răul.

O învățătură și o făgăduință

23. »Și toate Adunările vor recunoaște, că Eu sunt Cel care cercetează răunchii și inimile, și vă voi da fiecăruia după faptele lui.« Rezultatul practic al faptului că Domnul descoperă și judecă răul în creștinătate este, că Adunările vor recunoaște, că Hristos cercetează răunchii și inimile. Chiar și răul ascuns va fi adus la lumină, și Hristos va fi recunoscut ca Cercetătorul divin al gândurilor ascunse și al faptelor ascunse ale oamenilor. În Vechiul Testament aceasta a fost numai dreptul Domnului (Ieremia 17,10), și acum Adunările trebuie să învețe, sau să recunoască, că Hristos, cu care ele au a face, împlinește această misiune serioasă. El este atotștiutor.

Sistemele, evident bune sau rele, vor fi apreciate și judecate, dar și lucrările fiecăruia în parte vor fi apreciate. Nici *persoana* unui credincios, și nici *păcatele* lui nu vor veni la judecată (Ioan 5,24; Evrei 10,17), dar faptele fiecăruia vor fi verificate în ziua aceea la lumină, și Domnul va rosti, după evaluarea Sa, muștrare sau laudă. El va impune sentința Sa dreaptă asupra faptelor fiecăruia în parte, care poartă Numele Lui. Cât de necesar este, să știm aceasta, ținând seama de tolerarea generală a răului și de slăbirea principiilor morale – de aceste atitudini, care acum sunt tot mai dominante.

Rămășița sau cei neîntinați

24.-25. »Dar vouă vă spun, celorlați care sunteți în Tiatira, câți nu aveți învățatura aceasta, care n-ați cunoscut „adâncimile lui Satan”, cum spun ei: Nu pun peste voi altă greutate. Dar, ceea ce aveți, țineți cu tărie, până voi veni.« Biserica din Evul Mediu nu a fost în totalitate stricată. Albigenzii și valdenzii din secolul al 13-lea s-au ținut despărțiți de »mama curvelor«. Împreună cu alți credincioși adevărați ei au constituit o grupă de martori nobili și credincioși împotriva stricăciunii Romei. Ei erau sănătoși și curați în credință. Mărturia lor nu numai că respingea, ci ea condamna neînfricată greșelile și învățatura greșită a sistemului papal. Marea lor majoritate erau țărani simpli, fără studii, și locuitori de la munte căliți în condiții grele, care nu au cunoscut adâncimile răului, denumite aici »adâncimile lui Satan«. Domnul nu a vrut să pună asupra lor o altă greutate, dar lor nu le este prezentată nicio altă dezvoltare nouă a adevărului. Ei nu trebuiau să renunțe la ceea ce aveau, ci să păstreze cu statornicie. Nu era de așteptat o înlăturare a răului, și nici măcar o îmbunătățire a stării existente. Biserica nu putea fi refăcută, și de aceia ochii și inimile rămășiței sunt îndreptate spre înainte, și nu spre înapoi, »până voi veni«. Venirea Domnului este ținta speranței. O revenire la starea inițială a Bisericii este considerată imposibilă. Ce surse de putere au în astfel de împrejurări cei credincioși? Cât de mult trebuie ei să rabde ca martori suferinzi? »Până voi veni.« Venirea Sa le aduce eliberarea.

Credințioșia este răsplătită

26.-27, »Și celui care învinge și celui care păzește până la sfârșit lucrările Mele, lui îi voi da autoritate peste națiuni; și le va păstori cu un toiag de fier, și le vor zdrobi cum sunt zdrobite vasele de lut, după cum am primit și Eu de la Tatăl Meu.« Nu este suficient să respingi învățătura și lucrările Izabelei, ci acela, care »păzește până la sfârșit lucrările Mele«, va primi cununa. Cununa biruinței va fi dată aceluia care a răbdat până la sfârșit pe cărarea ascultării și credințioșiei. Acest sfârșit este venirea Domnului sau plecarea acasă a biruitorilor. Lucrările Domnului, »lucrările Mele«, stau aici în opoziție evidentă cu lucrările Izabelei (versetul 22). Lucrările ei sunt stricate, lucrările Sale sunt sfinte și drepte.

Caracterul public, vast și impresionant al acestei făgăduințe întrece tot ce noi am citit până acum; biruitorul va primi »autoritate peste națiuni«. Tocmai acesta a fost totdeauna țelul ambiției papale. Simbolic și literalmente papa a pus piciorul pe gâtul împăraților și în domnia satanică (Apocalipsa capitolul 12 până la capitolul 19), care va veni în curând, în scurt timp, femeia va călări pe fiară (Apocalipsa 17,3) și pentru un timp va conduce cu o autoritate, care până atunci nu a fost încă, puterile și mulțimile din imperiul Europei de vest care se vor forma. Dar această autoritate are o durată bine determinată, domnia este scurtă și susținătorii tiraniei ei vor deveni uneltele nimicirii ei proprii (capitolul 17,16-17).

Autoritatea sfinților asupra națiunilor se extinde asupra întregului domeniu de domnie, pe care Domnul Însuși o va exercita pe pământ, și pe o perioadă de 1000 de ani. Biruitorii vor păstori și vor stăpâni națiunile mânioase și împotrivoare cu un toiag de fier. Voința lor va fi sfârșită, mândria lor va fi smerită și slava lor va fi pusă în țărână, asemenea cioburilor unui vas spart.

27. »După cum am primit și Eu de la Tatăl Meu.« Este foarte interesantă constatarea, că domnia peste națiuni a fost încredințată numai lui Hristos (Psalmul 2), dar și că aceeași putere și domnie nelimitată este făgăduită biruitorului, care biruie până la sfârșit. Biruitorii vor avea parte de poziția publică și partea Fiului. Domnul folosește aici aceleași cuvinte, cu care Tatăl dă Fiului Său națiunile, păgânii și marginile pământului, ca să facă cunoscut poporului Său de biruitori poziția lor publică din viitor (compară cu Psalmul 2,9).

28. »Și-i voi da steaua de dimineață.« Am văzut mai înainte unirea cu Hristos în slava și domnia Sa, dar acum este dată biruitorului o altă făgăduință, mult mai sublimă: »Eu îi voi da steaua de dimineață« - un drept personal asupra Domnului Însuși. Ca »Soare al neprihănirii (dreptății)« pentru Israel, El va vindeca pe poporul Său și îi va da binecuvântările, dar ca »Steaua de dimineață«, El va apare înainte să răsară Soarele, și numai pentru ai Săi. Prima parte este în legătură cu Israel (Maleahi 4,2), cea de-a doua parte este în legătură cu Adunarea (Apocalipsa 22,16). Domnul va veni în chip vizibil, ca să aducă pentru Israel și pentru tot pământul un timp de bucurie. Atunci Soarele va face să dispară norii, și pământul va chiui de bucurie. Dar deja mai înainte fiecare biruitor va privi cu mare bucurie prima rază de lumină slabă, care pătrunde prin întunericul și ceața, care s-a așezat pe scena tristă de aici. După aceea noi vom avea împreună cu El o intrare triumfală în domeniul larg al moștenirii Sale, deoarece harul divin ne-a făcut moștenitori împreună cu El.

Chemarea la ascultare

29. »Cine are urechi să audă ceea ce Duhul spune Adunărilor!« În aceste scrisori deschise Duhul a vorbit Adunărilor prin cuvinte serioase. Trăsăturile de caracter și soarta sistemului papal au fost notate cu penița divină. În scrisorile deschise anterioare, chemarea la ascultare a fost făcută înaintea făgăduințelor date biruitorilor. Aici și în următoarele scrisori deschise apare chemarea la ascultare după cuvintele adresate biruitorilor. De ce este așa? În primele trei scrisori deschise se pare că mărturia în caracterul ei deplin a mai fost recunoscută de Dumnezeu ca

Apocalipsa - Walter Scott

aparținându-I, și ea trebuia să audă. În ultimele patru scrisori deschise comunitatea mărturisitoare în totalitatea ei este privită ca fiind incapabilă de pocăință, și de aceea, numai cei care aud chemarea Duhului și răspund la ea constituie ceata biruitorilor.